

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2013 r.,

sprawy **J. Z.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 § 2 kks i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 kwietnia 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 27 listopada 2012 r.,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 27 listopada 2012 r., oskarżony J. Z.:

1. został uniewinniony od popełnienia trzech występków z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 12 wyroku);
2. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. w z w. z art. 62 § 2 k.k.s. w z w. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w z w. z art. 62 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł (pkt 13 wyroku);

3. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł (pkt 14 wyroku);
4. został uznany za winnego przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł (pkt 15 wyroku);
5. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł (pkt 16 wyroku);
6. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 18 § 2 k.k. i art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. wymierzono mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł (pkt 17 wyroku);
7. na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. połączono wyżej orzeczone kary grzywny i wymierzono oskarżonemu J. Z. karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, iż jedna stawka dzienna grzywny stanowi równowartość 50 (pięćdziesiąt) zł.

Wyrok Sądu Rejonowego zawiera także rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych, zaliczenia okresu zatrzymania i kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli oskarżony J.Z. i jego obrońca.

Oskarżony J. Z. w złożonej apelacji podniósł zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku, oraz obraży przepisów postępowania polegającą na niewystępowaniu w sprawie

organów skarbowych jako prowadzących postępowanie karne, a następnie jako oskarżycieli publicznych, a także poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego R. D.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. Z. od popełnienia przypisanych mu wyrokiem czynów, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. Z. podniósł w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu oskarżonego J. Z. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw, mimo, że nie pozwala na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy, a nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w uznaniu, że w sprawie nie występują wątpliwości uzasadniające uniewinnienie J. Z.

W konkluzji obrońca oskarżonego J. Z. wniósł o uniewinnienie oskarżonego od wszystkich przypisanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2013 roku, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15 kwietnia 2013 roku wniósł obrońca skazanego J. Z., zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą:

- określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady skargowości, albowiem czyny, za które skazano J. Z. nie mieściły się w granicach zdarzeń faktycznych objętych zarzutem oskarżenia;

- określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. polegającą na prowadzeniu postępowania karnego oraz utrzymaniu w mocy wyroku skazującego, pomimo istnienia ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. w postaci przedawnienia karalności przestępstw przypisanych oskarżonemu J. Z.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i umorzenie postępowania karnego.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego J. Z. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J.Z. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., w przypadku skazania na inną karę, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, kasacja wniesiona przez strony może być oparta wyłącznie na zarzucie podnoszącym wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k.

Z uwagi zatem na fakt, że J. Z. został skazany na karę grzywny, kasacja wniesiona przez jego obrońcę mogła być rozpatrywana jedynie w zakresie, w jakim podnosiła wystąpienie uchybień, stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

W tym kontekście należy stwierdzić, że wskazanie przez skarżącego na wystąpienie przesłanek określonych w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. tj. braku skargi uprawnionego oskarżyciela oraz w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. tj. przedawnienia karalności, jest oczywiście nietrafne. Obrońca skazanego na poparcie swojego stanowiska odnośnie zaistnienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. podniósł, że przypisane J. Z. czyny nie mieściły się w granicach zdarzeń faktycznych objętych zarzutem aktu oskarżenia. Uzasadnienie wywiedzionej w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej wskazuje natomiast, że autor kasacji w istocie stawia zarzut obrazy prawa materialnego, który jest przecież niedopuszczalny w nadzwyczajnym środku zaskarżenia złożonym od wyroku skazującego na karę grzywny. Formułując ten zarzut obrońca skazanego pomija jednocześnie, że w czasie orzekania w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i w doktrynie prezentowano stanowisko, iż wystawienie nierzetelnej faktury należy traktować jako czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 k.k.s., stanowiącego *lex specialis*

w stosunku do przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. (zob. np. wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2012 r., IV KK 20/12, LEX nr 1163351; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2006 r., IV KK 321/06, R-OSNKW 2006, poz. 2251). W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 roku (I KZP 19/12, R-OSNKW 2013, poz. 13) przyjęto jednak, że reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych, o którym mowa w art. 8 § 1 k.k.s., co w konsekwencji oznacza, że wykluczone jest, aby przepis Kodeksu karnego skarbowego mógł wyprzeć na zasadzie specjalności lub konsumpcji przepis Kodeksu karnego albo odwrotnie (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2013 r., I KZP 21/12, R-OSNKW 2013, poz. 14). To z kolei powoduje, że jeżeli ten sam czyn będący przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa lub wykroczenia określonego w przepisach karnych innej ustawy, stosuje się każdy z tych przepisów (art. 8 § 1 k.k.s.). Wobec kierunku wniesionych w niniejszej sprawie apelacji jak i kasacji dalsze rozważania w tej kwestii należy jednak uznać za zbędne.

Za wyjście poza granice oskarżenia nie może być natomiast traktowane ustalanie przez Sąd procedujący w instancji *a quo* działania J. Z. w ramach czynu ciągłego, czy też popełnienie przez niego przestępstw w formie zjawiskowej podżegania.

Za nietrafne w stopniu oczywistym należy uznać także twierdzenie skarżącego, że J. Z. został skazany za przestępstwa skarbowe, których karalność w dacie wyrokowania uległa przedawnieniu. Zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. karalność występków określonych w art. 62 § 2 k.k.s., jako zagrożonych wyłącznie karą grzywny, ustaje z upływem 5 lat od ich popełnienia. Autor kasacji błędnie interpretuje jednak treść art. 44 § 5 k.k.s. nie dostrzegając, że jeżeli przed upływem tego okresu wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy o popełnienie przestępstw o takim zagrożeniu ustawowym, wówczas ich karalność ustaje z upływem dalszych 5 lat od upływu tego okresu. Istotny przy tym jest „czyn zarzucany”, a nie jego kwalifikacja prawna przyjęta w akcie oskarżenia, która jest tylko propozycją oskarżyciela i nie wiąże sądu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego obowiązkiem ich uiszczenia.